

Σύγχρονες Επιχειρήσεις, Σύγχρονη Ελλάδα

27.4.2010

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ, ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κύριοι μέτοχοι,
Κύριοι υπουργοί,
Κύριε διοικητά,
Κυρίες και κύριοι,

Κατά παράδοση, οι εκθέσεις του εκάστοτε διοικητή της Τραπέζης της Ελλάδος αποτελούν όαση μέσα στο συνήθως πνιγηρό κλίμα του δημόσιου βίου. Στη διγλωσσία του πολιτικού λόγου αντέτασσαν την καθαρότητα της οικονομικής σκέψης. Στην πλειοδοσία του κομματικού λαϊκισμού αντέτειναν την ψυχρή διάγνωση των προβλημάτων. Στις φρούδες ελπίδες που μοίραζε το πολιτικό σύστημα, αντιπαρέθεταν προειδοποιήσεις για τις συνέπειες της ολιγωρίας και εθελουφλίας μας. Γι' αυτό και αγνοήθηκαν συστηματικά από την Πολιτεία, χλευάστηκαν από τα ΜΜΕ, δαιμονοποιήθηκαν από την κοινή γνώμη. Η κρίση, σήμερα, τις επιβεβαιώνει διαχρονικά με τον πιο πικρό τρόπο –καθιστώντας πλέον το εθνικά αναγκαίο, αναπόφευκτο.

Τιμώντας την παράδοση αυτή του καθαρού λόγου, η φετινή έκθεση, μεταξύ άλλων, αναδεικνύει ένα μεγάλο θέμα: τα δύσκολα για την κοινωνία μας τώρα αρχίζουν. Ορθή η επισήμανση. Διότι, στους τελευταίους 9 μήνες μιλάμε πολύ και, διαμαρτυρόμενοι, φωνάζουμε ακόμη περισσότερο, ενώ πράττουμε τα ελάχιστα. Είναι αλήθεια ότι καταβάλλονται ειλικρινείς προσπάθειες περιορισμού των δαπανών και αύξησης των εσόδων. Είναι αλήθεια ότι τα για δεκαετίες άλυτα διαρθρωτικά προβλήματα της χώρας δεν ξεπερνιούνται μέσα σε λίγους μήνες. Αλλά, είναι επίσης αλήθεια ότι το πολιτικό σύστημα έχει αντιμετωπίσει την κρίση με αμφιθυμία –όχι με την ομόνοια, αποφασιστικότητα και ταχύτητα που απαιτεί ένας πόλεμος. Η σκληρή δουλειά είναι, λοιπόν, μπροστά μας, καθώς τώρα θα πρέπει να προχωρήσουμε, γοργά και αποτελεσματικά, σε καθαρές και ασυμβίβαστες λύσεις που θα αντιμετωπίζουν τις χρόνιες παθογένειες του τόπου μας.

Η προσφυγή στον μηχανισμό στήριξης της Ε.Ε. με τη συμμετοχή του ΔΝΤ ήταν θέμα άμεσης και ζωτικής ανάγκης προκειμένου να αποφευχθεί η πτώχευση της χώρας –ακόμη και η πιθανή έξοδος της από την ευρωζώνη. Η κοινωνία, βέβαια, καλείται να πληρώσει ένα μεγάλο κόστος. Είναι κόστος που θα καταβληθεί ακόμη και από αυτούς που, όλα τα προηγούμενα χρόνια μόχθησαν έντιμα, πάλεψαν στηριγμένοι στις δικές τους δυνάμεις, φρόντισαν τις οικογένειές τους και τη δουλειά τους, προσέφεραν στον τόπο τους. Γι' αυτό και δεν πρέπει να χάσουμε την τελευταία, κυριολεκτικά, ευκαιρία να καταστήσουμε επιτέλους την Ελλάδα μια πραγματική ευρωπαϊκή χώρα.

Δείξαμε ότι, δυστυχώς, από μόνοι μας δεν είχαμε τη βούληση να το πετύχουμε. Οι φωνές της σύνεσης και της διορατικότητας πνίγηκαν μέσα στην какоφωνία της μικροπολιτικής, του κομματικού λαϊκισμού, των αδιαπραγμάτευτων ιδεοληψιών, της στείρας συνδικαλιστικής άρνησης.

Έχουν, βεβαίως, άδικο όσοι αντιμετωπίζουν τους ανθρώπους του ΔΝΤ ως βαρβάρους. Παραμένει, όμως, ότι είναι μία κάποια λύση. Εξάλλου, δεν μας ζητούν να κάνουμε τίποτα περισσότερο από αυτά που το πολιτικό μας σύστημα όφειλε να είχε τολμήσει εδώ και πολλά χρόνια –αντί να συντηρεί ψευδαισθήσεις με δανεικά. Η θεραπεία μας φαίνεται σήμερα βαριά γιατί αφήσαμε το κακό να φτάσει στο μη παρέκει.

Από εμάς, και μόνο από εμάς, από τη δική μας βούληση και συνείδηση, εξαρτάται να μην υποστούμε την ταπείνωση μίας νέας αποτυχίας. Στις ζωντανές, καινοτόμες, σθεναρές δυνάμεις που υπάρχουν στη χώρα εναπόκειται να αντιμετωπίσουν δημιουργικά αυτήν την κρίση και να ξαναχτίσουν μία νέα, σύγχρονη Ελλάδα. Τις δυνάμεις αυτές διαθέτουν πλέον μόνο οι σύγχρονες επιχειρήσεις της χώρας –ο ιδιωτικός τομέας. Ο οποίος δεν έχει χρεοκοπήσει, αλλά υφίσταται και αυτός τις αναπόφευκτες επιπτώσεις της χρεοκοπίας του Κράτους.

Μόνο οι σύγχρονες επιχειρήσεις μπορούν, σήμερα, να προσφέρουν ελπίδα και προοπτική. Μόνο αυτές μπορούν να επενδύσουν και να καινοτομήσουν. Μόνο αυτές μπορούν να απορροφήσουν τους ανέργους που θα δημιουργήσει η νομοτελειακή συρρίκνωση και ο εξορθολογισμός του Κράτους. Μόνο αυτές μπορούν να εκπαιδεύσουν και να μετεκπαιδεύσουν. Μόνο αυτές μπορούν να προσφέρουν δουλειά και εισόδημα. Το Κράτος, πλέον δεν μπορεί.

Αλλά, ο ιδιωτικός τομέας δεν παράγει σε κενό αέρος –ο τόπος βρίσκεται σε οριακή καμπή. Από την αποφασιστικότητα της κυβέρνησης, από την υπευθυνότητα των άλλων πολιτικών δυνάμεων, από την ωριμότητα των κοινωνικών εταίρων, από τη συνειδητότητα της ίδιας της κοινωνίας θα εξαρτηθεί αν θα διολισθήσουμε οριστικά στη φτώχεια και την περιθωριοποίηση ή αν θα ξανακατακτήσουμε το μέλλον.